

ри-пет шалвари. А отгоре дантелена блуза, като шалварите. Имаше хора си ги шиеха, шивачи, 7-8 метра плат отива за едни шалвари. Повече от 20 топа. ... Тук вече само старите баби си ги носеха. Тук последната баба, която носеше шалвари – баба Сабри – почина преди 14 години. Жена ми имаше

два тъмночервени. Внуците кърпи си направиха... раздадоха ги" (м., 76 г., хорохоя, Кюстендил).

В отделни цигански групи след приемането на евангелизма се забелязва промяна в начина на обличане. По-възрастните жени по навик продължават да носят кърпа на главата по време на богослужение. Въпреки че те считат, че „не е на хубаво жената да се украсява външно и да се кичи пред лицето на Бога“, младите момичета махат кърпите и предпочитат да ходят гримирани и „накичени“ на църква. Обличат се „модерно“, с дрехи, които носят гадже (ж., 50 г., Плевенско) (цит. по Слакова 2007: 197, 200).

Облеклото на циганите/ ромите е винаги групово диференцирано, очертано според семейното и социалното положение. Зависи и от това дали водят уседнал или номадски начин на живот.

„Жените на загунджиите масово просят... Появата им на просия е отблъскваща. Обличат се с най-дрипавите си и мръсни дрехи, за да изглеждат изключително бедни. Мазни, безцветни фусти, висящи турски шалвари, стари дрипи са намотани около краката, други дрипи скриват косата и главата и са увити около врата и накрая около устата. Видими са само очите и носа. Тези шумни, кресливи, омотани с парцали загунджийски момичета или старици са почти неразличими една от друга. Те са с мръсни и стари дисаги, праметнати през рамо и тънка пръчка в ръка, с която чукат по вратите и пъдят кучетата и децата..." (Petulengro 1915-16: 14).

Скот Макфий записва в „Дневника си за едно пътуване през 1913